

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph. D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Jany Volkové ve věci

žalobce: **D. H., IČO: X**
sídlem D. 402, X H.
zastoupený advokátem Mgr. Vítězslavem Dohnalem
sídlem Příběnická 1908, 390 01 Tábor

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2018, č. j. KUOK 30487/2018, ve věci poskytnutí informací,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 13. 8. 2018, č. j. KUOK 30487/2018, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hranice (dále jen „městský úřad“), ze dne 5. 2. 2018, č. j. ORM/6209/18-1-4, jímž byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací dle zákona, a to o poskytnutí a) *aktuální podoby návrhu změny č. 1 Územního plánu Hranice, tedy veškerých listin textové a grafické části, včetně odůvodnění*, (dále jen „změna územního plánu“) a b) *aktuálního návrhu územní studie US 9, tedy všech jeho textových a grafických částí* (dále jen „územní studie“).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

2. Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí, považuje jej za nezákonné a nepřezkoumatelné a požaduje jeho zrušení. V žalobě ozřejmuje důvody, které ho k žádosti o poskytnutí vymezených informací vedly, a proti rozhodnutí konkrétně namítá, že:
- a) žalobce nežádal o poskytnutí tzv. nových informací, což je zřejmé z formulace žádosti („*aktuální podoba*“, „*aktuální návrh*“), odkaz na § 2 odst. 4 zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „*informační zákon*“) tak nemá opodstatnění a chybí zde zákonný důvod pro odmítnutí žádosti;
 - b) požadované informace nejsou ani informacemi novými, které by vznikly při přípravě rozhodnutí povinného subjektu ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona. Informace o změně územního plánu byla podle zprávy Ing. K. ze stavebního úřadu hotová, tj. návrh měl být již připraven k postoupení do společného projednání, kde by s ním byli seznámeni účastníci i veřejnost. Také informace o územní studii měla být podle zprávy Ing. K. připravena k projednání s vlastníky. Informaci tedy již sám povinný subjekt považoval za způsobilou k tomu, aby se s ní další osoby seznámily a žalobce nesouhlasí s tím, že by měla být územní studie hotová až jejím schválením a vložením dat o ní do evidence, nebo že by se jednalo o pouhý koncept nebo nástin, protože to by byl dokument hotový např. jen z poloviny, což však není tento případ. Dokumenty z procesu územního plánu se připravují v několika krocích a to, zda se jedná o informaci „*hotovou*“ musí povinný subjekt hodnotit individuálně. Žalobce má právo na informaci o tom, jakým způsobem plánuje povinný subjekt zasáhnout do jeho vlastnických práv, a to i v podobě průběžných podob návrhů, přičemž žalobce si je vědom, že tyto návrhy mohou v dalším procesu doznat změn;
 - c) rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, žalovaný se s podstatnou částí argumentace žalobce vůbec nevypořádal, nevysvětlil, proč nepovažuje e-mailovou komunikaci za průkaznou k závěru, že požadované informace nejsou informacemi novými pořízenými při přípravě rozhodnutí. Žalovaný pouze odkázal na § 2 odst. 4 informačního zákona, které však podle názoru žalobce na tento případ nedopadá. Argumentace žalovaného nasvědčuje tomu, že důvodem odmítnutí žádosti je spíše vyhodnocení informace podle § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona, ten však v rozhodnutí označený není, a nadto je to postup fakultativní, tedy pokud podle něj žalovaný a městský úřad chtěl postupovat, museli odůvodnit, jaký existuje v konkrétním případě důležitý zájem, který převažuje jeho zájem na naplnění ústavně zaručeného práva na informace;
 - d) žalovaný učinil nesprávný závěr o vztahu zákonů, neboť to, že zák. č. 183/2006 Sb., stavební zákon (dále jen „*stavební zákon*“) určuje postup při pořizování územně plánovací dokumentace včetně postavení dotčených osob, neznamená, že by dotčené osoby nemohly požádat o informace vznikající v procesu územního plánování i jiným zákonným způsobem. Lhůty pro zveřejnění informací ve stavebním zákonu je nutné považovat za minimální standard k plošné publicitě, není tím však vyloučeno poskytování informací konkrétním osobám.
3. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Žalovaný je přesvědčen, že odůvodnění rozhodnutí věnoval řádnou péči a pozornost a neporušil tak žalobcovu právo na spravedlivý proces. Odmítnutí žádosti, resp. zamítnutí odvolání proti takovému rozhodnutí, řádně odůvodnil s tím, že se jedná o vytváření nových informací, neboť dosavadní návrhy změn územního plánu i návrh územní studie lze považovat za nehotové pracovní návrhy, které nelze zveřejňovat, protože by šlo o vytváření nové informace (§ 2 odst. 4 informačního zákona). Ve svém rozhodnutí žalovaný vyslovil též názor, že městský úřad mohl odmítnutí žádosti odůvodnit také § 2 odst. 3 informačního zákona, neboť poskytování informací v průběhu pořizování územně plánovacích dokumentací a podkladů upravuje stavební zákon jako zvláštní právní předpis, a to včetně lhůt pro jednotlivé etapy procesu. Postup podle tohoto zákona bude pro žalobce dostatečně spravedlivý. K důvodu podání oficiální žádosti o informace, jak ho uvádí

žalobce, žalovaný konstatuje, že se tím v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval a vysvětlil, že formulace e-mailových zpráv mohla být pro žalobce zavádějící, neboť byla terminologicky nepřesná, a městský úřad v rozhodnutí uvedl na pravou míru tato tvrzení tak, že rozebral etapy procesu tvorby územně plánovací dokumentace a vysvětlil, že požadovaná informace není hotová, neboť změna územního plánu ani územní studie nebyly v dané chvíli dokončeny. Pokud žalobce žádal o „*aktuální podobu*“ obou dokumentů, pak žalovaný s odkazem na proces podle stavebního zákona dovozuje, že i v případě již odevzdaných návrhů územně plánovací dokumentace zpracovaným projektantem se jedná jen o koncept, protože ten nemusí být předložen k projednání, zjistí-li stavební úřad potřebu jej dále dopracovat, zohlednit nové podklady apod. Dovedil, že návrh změny územního plánu je možné poskytovat až v podobě, v jaké je předložen ke společnému projednání (§ 50 -§ 55 stavebního zákona). Pokud žalobce dovozuje, že koncept je toliko nedopracovaná písemnost, hotová např. jen z poloviny, pak tento závěr nemá žádné opodstatnění, konceptem může být i první verze, návrh nějaké písemnosti, který podléhá dalšímu procesu. Změna územního plánu nebyla dosud projednána. Žalovaný své rozhodnutí o § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona, proti kterému žalobce také brojí, vůbec neopřel, jedná se z jeho strany o účelovou konstrukci. Neuvedením tohoto ustanovení a jeho odůvodnění tak nemůže založit nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalovaný je také názoru, že se vypořádal se všemi argumenty žalobce v potřebné šíři, rozhodnutí tedy považuje za přezkoumatelné a celou žalobu za nedůvodnou.

4. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce podal dne 19. 1. 2018 žádost o poskytnutí informací k městskému úřadu. Ten žádosti ve dvou bodech vyhověl a ve dvou ji rozhodnutím ze dne 5. 2. 2018, č. j. ORM/6209/18-1 odmítl, jak uvedeno v odst. 1 tohoto rozsudku. Včasné odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí následně žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 152/2002 Sb., soudního řád správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a projednal věc bez nařízeného jednání, s čímž účastníci řízení konkludentně souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Přezkoumatelnost rozhodnutí (žalobní bod c)

6. Krajský soud se nejdříve zabýval otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť pokud by bylo rozhodnutí nepřezkoumatelné, jednalo by se o natolik závažnou vadu, že by bylo nutné rozhodnutí zrušit a věc vrátit odvolacímu orgánu k dalšímu řízení.
7. Podle ustanovení § 68 odst. 3 věty první zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) se v odůvodnění správního rozhodnutí uvedou *důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námítkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*
8. Podle judikatury Ústavního soudu je smyslem a účelem odůvodnění především ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (nález Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že z odůvodnění správního rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námítky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí. Nevypořádá-li

se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů (viz např. rozsudek ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 – 45). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů nelze zhojit ve vyjádření k žalobě (např. rozsudek ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 As 110/2008 – 99).

9. Na druhou stranu nesouhlas žalobce s odůvodněním a tím, jakým způsobem byly jeho námitky vypořádány, tj. jaké závěry správní orgán ve svém rozhodnutí přijal, nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezpůsobují. K tomu lze odkázat na judikaturu k nepřezkoumatelnosti rozsudků správních soudů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 – 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 – 163, nebo ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 – 37). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76). Správní orgány (ani soudy) nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (k tomu např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36).
10. Žalovaný zmíněným nárokům na přezkoumatelnost odůvodnění rozhodnutí dostal, neboť ve svém rozhodnutí vysvětluje, na základě jakých důvodů potvrdil odmítnutí žádosti o přístupu k informacím a proč obrana žalobce nemůže obstát. Žalovaný dal v některých bodech odvolání žalobci za pravdu s tím, že však vady rozhodnutí městského úřadu vyhodnotil jako vady, které neměly vliv na správnost rozhodnutí. Žalovaný odůvodnil, proč považuje rozhodnutí městského úřadu za správné a za dostatečně odůvodněné, včetně citací konkrétních pasáží daného rozhodnutí a včetně odkazu na judikaturu, o kterou opřel své závěry. Pochybení městského úřadu, který v odůvodnění nevedl explicitně zákonné ustanovení odůvodňující odmítnutí žádosti, napravil žalovaný tak, že uvedl § 2 odst. 4 informačního zákona. Pokud se týče odkazu na § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona, žalovaný z něj ve svých úvahách nevycházel, podřadil důvod neposkytnutí pod jiné zákonné ustanovení, a nelze mu tedy vyčítat, že toto ustanovení v odůvodnění nevedl, stejně jako nevedl úvahy o důvodech jeho využití. Žalovaný se také vypořádal s námitkou stran e-mailové komunikace s pracovníkem městského úřadu, na základě níž žalobce nabyl dojmu, že existuje hotová informace, která mu může a má být poskytnuta. Rozhodnutí žalovaného tedy je přezkoumatelné a žalobní bod výše označený pod písm. c) není důvodný.

Aplikace zákona o informacích na daný případ (žalobní bod d)

11. Krajský soud se dále zabýval otázkou, zda lze v daném případě požadovat informaci podle informačního zákona, či zda to úprava ve stavebním zákoně vylučuje (jak také jako určitý alternativní důvod pro odmítnutí poskytnutí informací uváděl žalovaný).
12. Podle § 2 odst. 3 informačního zákona platí, že se tento zákon *nevztahuje na poskytování informací o údajích vedených v centrální evidenci účtů a v navazujících evidencích, informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.*
13. Zvláštním zákonem, který upravuje poskytování informací odlišně od zákona o informacích se podle poznámky pod čarou rozumí např. zák. č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, nebo zák. č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon). Tím však výčet není ukončen, judikatura potvrzuje, že také další zákony vylučují při žádání informací postup podle zákona o informacích, a to za splnění podmínky, že zvláštní zákon obsahuje celkovou úpravu podání a vyřízení žádosti o informace (tak je tomu např. v úpravě o nahlížení do správních spisů podle zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007-78).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

14. Od uvedeného je třeba odlišit situaci, kdy zvláštní zákon upravuje pouze dílčí aspekty poskytování informací, tedy např. dovozuje speciální důvod k odmítnutí poskytnutí konkrétních informací, zužuje okruh osob, kterým mohou být některé informace poskytnuty (např. podle někdejšího § 133 zák. č. 53/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební řád), viz rozsudek Nejvyššího právního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 5 As 7/2004-53), nebo rozšiřuje okruh informací, které má povinný subjekt zveřejnit sám způsobem umožňující dálkový přístup (např. podle zák. č. 137/2016 Sb., o veřejných zakázkách, viz rozsudek Nejvyššího právního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-86).
15. Stavební zákon upravuje postup při pořizování územního plánu a při pořizování územní studie (zejména § 30, § 43 a násl.), jejichž fáze žalovaný ve svém vyjádření popisuje. Stavební řád však v tomto ohledu neobsahuje úpravu poskytování informací a jejich vymezení, která by vylučovala aplikaci zákona o informacích ve smyslu § 2 odst. 3 tohoto zákona. Stavební zákon pouze přesně stanoví postup stavebních úřadů v těchto specifických řízeních, jejichž výsledkem je územně plánovací dokumentace, resp. její podklad, ke které má mít každý v určitých fázích procesu jejich přijímání právo se vyjádřit (proto jsou také návrhy doručovány veřejnou vyhláškou). Stavební zákon však neupravuje způsob, jakým se může veřejnost domoci ostatních informací týkajících se průběhu těchto řízení, tj. např. informace zda, jak a komu bylo zpracování územní studie zadáno, o postupu v řízení apod. Při absenci úpravy ve stavebním zákoně se i na přístup k těmto informacím použije obecná úprava podle informačního zákona.
16. Nelze tedy souhlasit se žalovaným, že městský úřad mohl odmítnout poskytnutí informací podle informačního zákona také s odkazem na § 2 odst. 3 tohoto zákona, s odůvodněním, že se na uveřejňování daných informací vztahuje pouze stavební zákon. Tento závěr není správný a nelze ani přijmout konstrukci, kdy by bylo možné poskytnutí informace odmítnout jednak podle § 2 odst. 4 informačního zákona a alternativně také podle § 2 odst. 3 téhož zákona, protože pokud se na poskytování daných informací nevztahuje informační zákon, nelze jej na hodnocení povahy požadovaných informací použít. Zároveň o nesprávnosti tohoto závěru svědčí i fakt, že původní žádosti žalobce o poskytnutí informací bylo ve dvou ze čtyř bodů vyhověno, a to právě postupem podle informačního zákona, neboť v těchto bodech žalobce požadoval informace o tom, v jaké fázi se řízení o změně územního plánu a o územní studii nachází, což jsou bezesporu informace, které má povinnost stavební úřad na žádost poskytnout.
17. Zákonná úprava v § 2 odst. 3 informačního zákona by tedy v daném případě nebyla důvodem pro odmítnutí žádosti. Vzhledem ke skutečnosti, že toto ustanovení však bylo v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeno toliko „alternativně“ k tomu, na jehož základě skutečně městský úřad žádost odmítl (§ 2 odst. 4 informačního zákona), krajský soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Povaha požadovaných informací (žalobní body a) a b)

18. Krajský soud tedy závěrem přezkoumal, zda byly naplněny důvody pro částečné odmítnutí žalobcovy žádosti o poskytnutí informací, což žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil. Rozhodnou otázkou zde je, zda je možné návrh změny územního plánu a návrh územní studie před jejich zveřejněním a doručením účastníkům procesu pořizování územně plánovací dokumentace, považovat za informace ve smyslu informačního zákona, nebo zda se na ně povinnost poskytovat informace nevztahuje.
19. Podle § 3 odst. 2 informačního zákona se informací pro účely zákona o informacích rozumí *jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.*
20. Podle § 2 odst. 4 informačního zákona se povinnost poskytovat informace naopak netýká *dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*

21. Podle § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona může povinný subjekt omezit poskytování informací, *jestliže jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, pokud zákon nestanoví jinak; to platí jen do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím.*
22. Informační zákon provádí ústavně zaručené právo na informace (čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod), kterému odpovídá povinnost veřejné moci umožnit realizaci tohoto práva, a potažmo povinnost státních orgánů (a dalších povinných subjektů ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona) poskytovat informace o své činnosti (nálezn Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. I. ÚS 3930/14). Evropský soud pro lidská práva vysvětluje právo na informace tak, že má stát povinnost bez vážných důvodů nebránit toku informací, neboť není přípustný státní informační monopol (*Társaság a Szabadságjogokért proti Madársku*, rozsudek ze dne 14. 4. 2009, č. 37374/05).
23. Smyslem práva na informace je kontrola činnosti veřejné správy. Zákonost při výkonu veřejné správy právní řád garantuje systémem záruk, právních prostředků určených k zabezpečení dodržování právních norem. Cílem kontroly veřejné správy je zjistit skutečnosti rozhodné pro posouzení dodržování zákonosti při jejím výkonu, porovnat je v konkrétním případě se zákonem stanovenými standardy činnosti správního úřadu, vyhodnotit případné odchylky od těchto standardů a při zjištění porušení zákonosti navrhnout nebo přijmout odpovídající prostředky nápravy. Poskytnutí informace neúplné, neověřené a správním orgánem neautorizované v předepsané formě by naopak zcela zjevně šlo proti účelu zákona o svobodném přístupu k informacím (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2009, č. j. 5 As 68/2008-60).
24. Právo na informace tak není právem absolutním a neodpovídá zcela neomezenému toku informací směrem od státní správy. Povinné subjekty poskytují jen ty informace, které jsou informacemi ve smyslu zákona, jsou hotové (tj. zpracované a úplné), a na něž se zároveň nevztahuje některá ze zákonných „výluk“ (§ 2 odst. 4, § 7, § 8a, § 8b odst. 2, § 10 a § 11 informačního zákona, a další).
25. Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že městský úřad nepochybil, když žádost žalobce o poskytnutí informací ve dvou bodech odmítl, neboť změna návrhu územního plánu, ani územní studie nebyly tzv. hotové informace, které by městský úřad jako povinný subjekt mohl a musel na žádost poskytnout. Nadto se krajský soud domnívá, že v případě návrhu změny územního plánu se jednalo de facto o žádost o budoucí rozhodnutí ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona, neboť změna územního plánu je vydávána formou opatření obecné povahy, jež je správním aktem stojícím na pomezí právního předpisu a rozhodnutí. Žalovaný tudíž nepochybil, pokud rozhodnutí městského úřadu potvrdil a odvolání jako nedůvodné zamítl.
26. Na těchto závěrech ničeho nemění ani žalobcova formulace žádosti o informace, ve které uváděl, že žádá „*aktuální podobu*“ obou zpracovávaných dokumentů, „*samozejmě při vědomí toho, že se může měnit nejen finální podoba..., ale že dokument může doznat změn i během celého procesu, a to i opakovaně*“ [žalobní bod a)]. Rozšíření pojmu hotová informace na každou v danou chvíli aktuální podobu návrhu dokumentu, který je nadto ze zákona v určité kvalifikované podobě účastníkům řízení doručován, není podle názoru krajského soudu žádoucí a možná, a neodpovídá smyslu informačního zákona. *Ad absurdum* by taková interpretace znamenala, že by povinné subjekty musely poskytovat každou verzi svých přípravných dokumentů, jakmile by měly ucelenou podobu, tj. první návrh i každou další podobu po zapracování jednotlivých stanovisek, oprav, doplnění apod. Tato praxe by nejen nenaplňovala účel práva na informace, ale navíc by mohla státní orgány v jejich hlavní činnosti zcela ochromit. Návrhy změny územního plánu či územní studie jsou přitom před zveřejněním k připomínkám a námitkám pouze přípravnými dokumenty, tedy koncepty, na nichž stavební úřady stále pracují a posuzují, zda se již jedná o závěrečnou formu, jež má být zveřejněna, či zda je ještě potřeba její další přepracování. Stavební úřady jako

povinné subjekty tedy musí poskytnout např. informace o stavu řízení, počtu připravovaných dokumentů, nikoli však všechny „*aktuální podoby*“ připravovaných dokumentů, a to ani pokud jsou již v dispozici v podobě, která může být pro danou fázi finální (ale o tomto stavu ještě není rozhodnuto).

27. Pokud pak žalobce argumentuje, že požadované návrhy nejsou ani novými informacemi ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona [žalobní bod b) a c)], na které by se právo odepřít poskytnutí vztahovalo, pak krajský soud uzavírá, že tento žalobní bod je zcela nedůvodný. Žalobce má bezesporu obecně pravdu v tom, že v daném zákonném případě se jedná o fakultativní postup omezený na určitou dobu (do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím), jehož využití musí příslušný povinný subjekt řádně odůvodnit, žalovaný a městský úřad však podle tohoto ustanovení nepostupovali, nelze tak správním orgánům vytýkat absenci odůvodnění tohoto postupu v rozhodnutí. Nadto informace, které žalobce požadoval, nejsou informacemi vzniklými při přípravě rozhodnutí, ale aktem samým (opatření obecné povahy, územní studie jakožto podklad územně plánovací dokumentace), jenž měl být výsledkem procesu jeho vydání.
28. Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující obvyklou činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 23. května 2019

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph. D. v. r.
předsedkyně senátu